

[Christmas Møller.]

Betydning for os, er jo det kommende Finansaar 1931—32, for hvilket den højtærede Regering opererer med et Overskud paa 25 Mill. Kr. Finansministeren stiller sig paa det Standpunkt, som jo ganske utvivlsomt er rigtigt, at saaledes som Praksis er, kan han ikke i det store og hele opstille Budgettet paa anden Maade, end han har gjort det. Den højtærede Finansminister var jo ogsaa overmaade forsigtig og gav Udtryk for, at han aldeles ikke troede, at Indtægterne kunde holde, saaledes som de er budgetterede for 1931—32. Indtægterne for Befolkningen i 1930 vil vel ikke kunne holde, og for de indirekte Skatters Vedkommende er der jo allerede gennem de Opgørelser, vi faar hver Maaned, givet Varsel om, at de, saaledes som Tiderne er, ej heller vil kunne det. Ser man videre paa Finanslovforslaget for 1931—32, saa ser man, at de 25 Mill. Kr. paa Forhaand maa reduceres med en 3—4 Mill. Kr. Der er først dette, at paa Finanslovforslaget staar Udgiften til Hjælpekasserne opført med $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det er jo givet, at denne Udgift vil blive forhøjet, i hvert Fald til $\frac{3}{4}$, maaske til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., om de andre Partier gaar med til det, som de har gjort det tidligere. Og navnlig vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister er optraadt overfor de militære Budgetter. Paa Kontoen ekstraordinære Anskaffelser har den højtærede Minister nedsat Beløbet fra 3 Mill. Kr. med $2\frac{1}{2}$ Million til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og for Flaadens Vedkommende har Ministeren ved en Anmærkning angaaende Mandskabet straks indført en paatænkt Reduktion med 300 000 Kr., saaledes at der altsaa paa de to militære Budgetter allerede er ca. 3 Mill. Kr., hvormed Finansministeren forbedrer sit Budget.

Jeg vil om hele dette Spørgsmaal, Saboteringen af Ordningen af 1922, gerne sige, at vi for vort Vedkommende vil naturligvis ikke, hvad vi ogsaa tidligere har givet Udtryk for, være med til en saadan Sabotering. Vi har jo i mange Debatter drøftet dette Spørgsmaal i den høje Rigsdag. Jeg skal ikke forlænge denne Drøftelse, selv om jeg er overbevist om, at den højtærede Formand vil være enig med mig i, at selv om der har været en Debat om Forsvaret, maa man dog selvfølgelig have Lov til at udtale sig om Finanslovforslagets Poster paa dette Omraade. Jeg vil dog gerne sige, at vi baade i 1928 og 1927 gjorde, hvad vi kunde, for at en saadan Sabotage ikke skulde kunne finde Sted.

Vi satte i 1929 vor Styrke ind paa, at den ikke skulde finde Sted, og jeg vil gerne i Anledning af den Debat, der har været her i de sidste Dage, minde om, at det, der skete i 1929, var dette, at vi stillede vore Forslag om, at Forsvarslovene ikke maatte saboteres, men at Lov skal holdes, saaledes som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, og da vi stillede dette Forslag om, at Loven skulde holdes, saa stemte de tre andre Partier, ogsaa det ærede Medlem Hr.

Neergaard, den daværende Finansminister, dette ned. Dette var — og det vil blive staaende — Aarsagen til Krisen i 1929. Jeg tror jo, naar nu det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Dag med saa stor Styrke hævdede, at Loven skulde holdes, at noget saadant som det, Finansministeren her har gjort, hverken kan eller vil Venstre være med til. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil give mig Ret i, at man kan ikke bære sig ad, som Ministeriet gør: først anskaffer man ikke det tilstrækkelige Antal Skibe, derefter siger man, at der ikke er Brug for Mandskab — om det er rigtigt, er oven i Købet et Spørgsmaal, men det kommer vi til senere ved Behandlingen af Normeringsloven. Paa den Maade fuldstændig at sætte gældende Lov til Side vil vi paa ethvert Tidspunkt gøre, hvad vi kan, for at forhindre. Jeg hørte med stor Glæde, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard henviste til de Udtalelser, som Landsstingsmand Hauch fremsatte paa Vestres Vegne i Marts Maaned 1930. Jeg fremhæver, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard understregede Landsstingsmand Hauchs Ord, idet det ærede Medlem sagde, at hvad Landsstingsmand Hauch havde sagt, var sagt paa Partiet Venstres Vegne, det bandt Partiet Venstre. Landsstingsmanden havde sagt følgende — det findes Sp. 1296 i Landsstingstidenden for 1929—30 —:

„I øvrigt vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at det i Betænkningen er anført, at den højtærede Minister paa Forespørgsel har erklæret, at han ikke for sit Vedkommende vil finde det rimeligt i det kommende Aar at opretholde de Beparelser, som er foretaget paa forskellige Konti under §§ 22 og 23, idet Ministeren er klar over, at for saa vidt Forsvarsordningen af 1922 ikke ændres ved en ny Forsvarsordning, vil det være umuligt at opnaa saa væsentlige Beparelser, som her er Tale om, paa de samme Konti Aar ud og Aar ind, uden at man herigennem kommer til at sabotere Loven“.

Der ser man, at selv den højtærede